

gister, tror jeg for det Første, at han ikke har Ret heri, men jeg kan for det Andet ikke undlade at bemærke, at jeg rigtignok tror, at Midlet imod dette Unde bliver overordentlig meget værre end Undet selv. Det ærede Medlem og de, der tænke som han, skulde hellere anvende deres yderste Indflydelse paa at oplyse det unge Mandskab om, at de ved det Middel, de saaledes anvende, ville komme fra Dynen i Galmen.

Notisen: Det høitærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgkreds (Fenger) støttede sine Indvendinger imod de Ændringsforslag, vi have tilsladt os at stille, derpaa, at det vilde være urimeligt at udføre, hvad vi dermed tilstigte, paa det nærværende Lovforslag, og han tilføiede, at man, naar Regjeringen tidligere havde stillet Forslag om det nye Myntsystems Gjennemførelse paa forskellige Omraader, albrig havde indladt sig paa dertil at knytte saadanne gjennemgribende organisatoriske og finansielle Forandringer som den, disse Ændringsforslag ville medføre. Her i kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Jeg maa minde ham om, hvad der skete i Fjor, idet man ved Gjennemførelsen af Kronemyntsystemet for Postvæsenets Vedkommende vilde forøge Prisen for et Frimærke fra 4 ø. til 10 Øre. Dette var et Forslag af en meget stor finansiell Betydning, og skjøndt det end ganske vist ikke blev støttet af det ærede Medlem, blev det dog støttet meget stærkt fra Regjeringens Side med Ønsket om der igjennem at vinde en betydelig forøget Indtægt for Statskassen. Jeg skal ligeledes minde om, at der, da der i Fjor forelaa et Forslag om Gjennemførelse af Kronemyntsystemet for Stempelsager, ogsaa dertil blev knyttet meget betydelige reelle Ændringer, som endogfaa gik saa vidt, at der fremkom Forslag om Fritagelse for Stempling i enkelte Tilfælde; ogsaa dert var der Posten, som havde en meget stor finansiell Betydning. Jeg tror saaledes, at det paa ingen Maade kan siges, at den Vej, som Forslagsstillerne her have anbefalet det høie Thing at gaa, er noget Ngt; det er tværtimod en Vej, som med stor Styrke tidligere er bleven anvist af Regjeringen. At Sagen skulde være en anden, fordi der her er Tale om et Forhold, hvorpaa der særlig sættes Pris fra dette Things Side, synes jeg ikke, man kan give Medhold. — Det ærede Medlem nævnte dernæst, at man ikke kunde vente, at et Forslag som dette skulde kunne passere sin Fremtidsbane i det andet Thing uden en dybere gaaende Undersøgelse, og han anførte, at dette

Spørgsmaal ikke havde været saaledes Gjenstand for Overveelse i det andet Thing som her. Dertil maa jeg sige, at det ikke er mig ganske bekendt, hvilke Overveelser det høie Landsting har anstillet angaaende dette Spørgsmaal, men det har da i alt Fald tidligere haft det til Overveelse, saavel under Behandlingen af den militære Lønningslov som ifjor under Behandlingen af Finantsloven, og det har altsaa haft samme Anledning til at drøfte Spørgsmaalet, som vi. I det Hele taget kan jeg ikke anerkjende det Princip, at en Sag, der behandles nøie og grundig i det ene Thing, skulde fra det andet Things Side betragtes som værende uden Undersøgelse og Forhandling; en Drøftelse, som foretages her, vil ogsaa altid kunne have sin Betydning i det andet Thing og omvendt. Hvorom Alting er, tror jeg, at dette Spørgsmaal er blevet saaledes gjennemført af Undersøgelser og offentlige Forhandlinger, at der vel ikke er Nogen, jeg havde nær sagt i Danmark, men i alt Fald er der vist ikke noget Medlem af den lovgivende Forsamling, der ikke har dannet sig sin Mening derom. Er det nu saa, som jeg har Grund til at tro, at der er Samstemning om Realiteten af dette Forslag, kan jeg heller ikke tvivle om, at Forslagets Knytning til nærværende Lovforslag ikke vil kunne skabe de uoverkommelige Vanskeligheder, som man frygter for; jeg har tværtimod fremdeles ikke opgivet Haabet om, at Sagen vil gaa let og glat igjennem. Naar det samme ærede Medlem foreslog os at gaa en anden Vej, nemlig at knytte Forslaget til det Lovforslag, der er forelagt om Lønningstillæg til Embedsmændene, maa jeg i Principet være herimod, thi jeg bygger ikke de Forslag, som her foreligge, paa de samme Grunde, hvorpaa det nævnte Lovforslag er bygget. Dette gjør jeg ikke alene af Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfær) gjorde gjældende, thi der er ganske vist i og for sig en væsentlig Forskjel imellem den egentlige Embedslønning og det Bederlag, der ydes Soldaten — deri giver jeg det ærede Medlem Ret — men jeg gjør det heller ikke af Hensyn til, at Lønningstillægsloven fremtræder som en ren og bar Dyrtidstillægslov. Vi gaa ikke derved ind paa en egentlig Vurdering af Embedsagjeringens Betydning o. s. v., men Forslaget hævdes ene og alene fra et Dyrtidsstandpunkt. Saaledes vil jeg imidlertid ikke have, at disse Ændringsforslag skulle opfattes. Vi i alt Fald ere komne til den ligefremme Erkjendelse — og jeg tror ogsaa, at det er almindeligt anerkjendt — at Soldatens Lønning i og for sig er for lille, og at den derfor i Frem-